

stemt Maremaal; jeg troer, at det er den bedste og sikreste Afgjørelsesmaade; Præsterne føre ogsaa Bog over deres Indtægter, og deraf vil det altfaa sees, hvormeget disse forskjellige Ydelsr give. Jeg troer, at jeg tør sige, at vi have altfor mange Commissioner, der gaae efter et Skjøn, og da man her kan støtte sig til sikke Oplysninger, mener jeg, at man bør lade Skjønnen blive borte. I en anden Henseende kan jeg heller ikke billige det foreliggende Lovforslag; ved de hidtilværende Afsløsningslove have vi bestandigt beholdt den frivillige Overeenskomst, men efter det foreliggende Lovforslag „skal“ der foregaae en Afsløsning, der udføres af Commissioner; sæt nu, at vedkommende Ydere og Nydere vare tilfredse med den Maade, hvorpaa disse Ydelsr nu stee, saa synes jeg dog ikke, at Loven skal forbyde, at det Bestaaende fremdeles vedbliver, og paa den anden Side mener jeg, at naar begge Parter ønske at hæve dette Forhold, vil det Naturligste være, at Afgiften, der skalde træde istedet, ansattes efter en frivillig Overeenskomst; men Forslaget synes mig ligesom at antyde, at Forholdet mellem Præst og Menighed er et saadant, at der ikke er at tænke paa en frivillig Overeenskomst i den Henseende; det troer jeg ikke er Tilfældet, jeg troer nok, at de frivillige Overeenskomster kunne lykkes her ligesom i saa mange andre Forhold, hvor Afsløsninger finde Sted; kan man derimod ikke komme til nogen Overeenskomst, saa kunde Commissionen træde til. Jeg kunde derfor ønske, at der i Lovforslaget blev optaget en Bestemmelse, som aabnede en Afgang til først at forsøge den mindelige Veie, og at det navnlig ikke skal være absolut paabudt, at en Afsløsning skal finde Sted, selv hvor de Vedkommende ikke ønske den. Afsløsning bør ganske vist kunne finde Sted, men den bør ikke stee ved Tvang, og da vi ikke have bestemt noget Saadant i de andre Afsløsningslove, hvorfor skalde vi saa bestemme det i denne Lov? Den Maade, hvorpaa Commissionen efter Lovforslaget bliver at sammensætte, er den, at Indenrigsministeriet udnævner tvende Medlemmer efter Forslag fra Amtsrådet, og Cultusministeriet 1 Medlem efter Forslag fra vedkommende Biskop; jeg vil derimod tillade mig at henstille, om det Rette ikke vilde være,

at hver af Parterne valgte 1 Medlem, og at Cultusministeriet valgte det 3die Medlem. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg forøvrigt anseer det for billigt og rimeligt, at disse smaa Ydelsr blive afløste.

Ministeren for Kirke- og Under-

visningsvæsenet: I det Landstinget forelagte Lovudkast var der et Par Paragræffer, der indeholdt forskjellige Bestemmelser med Hensyn til de geistlige Embedsmænds Lønninger; disse Paragræffer vare imidlertid saa nøie knyttede til en tilsvarende Paragræff i Finantsloven, at de maatte staae og falde med den, og i den Henseende har der været en overordentlig stor Enighed mellem begge Thingene; thi i dette Thing udstemte man Kirkefonden af Finantsloven, og i det andet Thing stemte man de omhandlede Paragræffer ud af den foreliggende Lov; i denne Retning var der, som sagt, en saa stor Enighed imellem begge Thingene, at jeg vil ønske, at de paa samme Maade i andre Sager vilde gaae Haand i Haand med hinanden. Heraf er det imidlertid blevet en Følge, at Loven har faaet en forandret Charakter, idet den nu kun beskæftiger sig med disse smaa Ydelsr og bestemmer deres Convertering. Jeg maa ansee det for uønskeligt, at man ubetinget afløser disse Ydelsr, endog saa der, hvor begge Parter kunde være enige om at bibeholde dem. Man har lignende Bestemmelser for Naturaltiende, hvorom der siges, at den skal afløses; paa samme Maade finder jeg det rigtigt, at man ikke længere vil vide af disse smaa Ydelsr, men vil have dem forandrede til en vis fast Afgift, hvilket jeg meget bestemt maa fastholde. Jeg vil tilstaae, at jeg endog vilde være tilbøjelig til at gaae et Skridt videre. Smaaredseltienden tilhører jo ikke heelt Præsten, men er paa visse Steder forbunden med Konge- og Kirketienden; Lovforslaget gaaer kun ud paa at hæve denne Afgift, forsaavidt den tilhører Præsten, men jeg vilde ansee det for rettest at forandre den i det Hele, ogsaa i de Tilfælde, hvor den ikke med sit fulde Beløb tilfalder Præsten. Det var bedre at faae hele dette Forhold forandret paa eengang, og det er derfor min Agt, dersom Thinget ikke skalde finde